

N:o 163.

Af herr **N. Jönsson** i Gammalstorp, om befrielse i vissa fall från utgörande af bevillning för byggnad å ofri grund.

På grund af stadganden i 5 § mom b i Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst, hafva husegare på landet för sina små husbyggnader på ofri grund (d. v. s. ej egen byggnadsgrund), oftast icke värda mera än två à tre hundra kronor, blifvit af bevillningstaxeringarna åsatta fastighetsbevillning samt derigenom erhållit fyrktal och för dessa små hus fått erlægga skatt till stat och kommun.

Då dessa små husbyggnader tillika med något obetydligt bohag, med skuld härpå, oftast, eller med få undantag, utgöra dessa husegares enda egendom, för så vida man deri icke äfven inberäknar hustru och små barn, samt det icke sällan händer, att dessa personer af den kommun, de tillhöra, åtnjuta tillfälligt fattigbidrag, kan det icke vara rättvist att de härför åsättas bevillning, och har sannolikt detta icke heller varit lagstiftarnes mening.

På grund af hvad jag nu anfört vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta sådan ändring af Kongl. Maj:ts nådiga bevillningsförordning, att husegare för sina hus på ofri grund, hvilkas värde ej uppgår till fem hundra kronor, må befrias ifrån erläggande af bevillning, för så vida icke hans inkomster, sammanlagdt med det hyresvärde huset kan ega, uppgå till fem hundra kronor, i hvilket fall egaren härför bör påföras inkomstbevillning.

Stockholm den 28 januari 1893.

Nils Jönsson.